

der står i centrum, er, hvor balancen skal ligge. Og når vi går tættere på emnet, synes jeg også, jeg kan mærke konturerne af ideologien.

Og jeg synes, det er rigtigt, som det er blevet sagt, at hvis vi vil have rent drikkevand, må vi også have mod til at tage konsekvensen af det og vedtage den praktiske lovgivning, der kan sikre os det. Og hvis vi vil have en by- og landzonelovgivning, som kan sikre os en klar afgrænsning mellem byen og landet og dermed også af jorderne og naturen, må vi også have en lovgivning, der kan sikre os netop det hensyn, og også her må vi vedstå vores fælles ansvar.

Jeg må sige til hr. Mejdahl, at jeg i hr. Mejdahls indlæg netop savnede den balance. Jeg hørte ikke miljøet nævnt, og jeg hørte ikke andre samfundshensyn nævnt. Jeg hørte kun nævnt: »Det er mit, det er mit.« Det er i og for sig også rigtigt, men det, der er forskellen på »det er mit« og så et samfund, er, at vi har en række interesser, vi skal varetage i fællesskab, for vi skal være her alle sammen. Så det er ikke nok at sige: »Det er mit.« Det er også vigtigt at sige, at det er vores i fællesskab og ansvaret for naturen er vores fælles ansvar, som det er blevet nævnt.

Hr. Hans Christian Schmidt spurgte mig, hvorfor Miljøministeriet ikke er med i det forenklingssarbejde, som vi har besluttet at forsøge at sætte i gang – jeg siger udtrykkeligt besluttet at gøre et forsøg på – for jeg vedstår gerne, at det ikke er en nem opgave. Forgængeren i embedet har gjort forsøg med tidligere regeringer, og det er langtfra lykkedes på tilfredsstillende måde. Nu gør vi forsøget.

Foreløbig starter vi med Erhvervsministeriet, Boligministeriet, Skatteministeriet, Socialministeriet og Arbejdsministeriet. Vi ser, hvor langt vi kan komme. Jeg vil bestemt ikke udelukke, at vi i næste runde, når vi har lidt flere erfaringer, kan se på Miljø- og Energiministeriets område, men lad os nu starte, og, som jeg sagde, når vi har indhøstet nogle flere erfaringer, kan vi så se på at komme videre.

Hr. Niels Langkilde talte indtrængende, synes jeg, om, at vi er i samme båd. Netop, og når vi nu er i samme båd, er det også vigtigt at tage konsekvenserne. Så skal der være regelsæt, som gør, at holdet i båden kan fungere sammen.

Det hørte jeg også hr. Niels Langkilde fremhæve, men alligevel synes jeg, jeg må tilslutte mig det, hr. Martin Glerup var inde på.

Jeg deler ikke helt forherligelsen af den amerikanske reference. Jeg hørte, hr. Niels Langkilde var inde på det. Jeg synes, at når vi sammen-

ligner det amerikanske samfund med de nord-europæiske og de skandinaviske, behøver vi ikke at have røde ører. Vi kan faktisk stille op med et velfærdssamfund, som netop udmærker sig ved at have fundet den balance, som jeg synes er så væsentlig, mellem den enkelte og samfundet.

Jeg synes også, vi har lov til at sige, at når vi sammenligner med de miljøkrav, vi kender i Latinamerika, i Afrika eller for den sags skyld i Asien, har vi meget at være stolte af herhjemme, hvor vi har indrettet os på en god og fremadrettet måde.

Men jeg vil gerne medgive det grundlæggende, at vi altid kan gøre vore regelsæt bedre, enklere og mere smidige, og jeg synes ikke, at vi i dag skal gå fra hinanden i misforståethed, men tværtimod give hinanden håndslag på, at vi, når den redegørelse, jeg har stillet i udsigt, foreligger, ser på, om de regelsæt, vi har, kan gøres bedre og mere velfungerende.

Jeg synes, hr. Jørn Jespersen satte tingene klart op, da hr. Jørn Jespersen netop understregede, at hvis f.eks. landbrugets produktionsmetoder i højere grad blev indrettet med endnu større hensyn til det økologiske aspekt og miljøaspektet, havde vi heller ikke brug for så mange reguleringer, som vi har netop nu. Så vi kan også her se fremad og hele tiden gøre vore regelsæt endnu mere motiverende og endnu mere dynamiske. Det er jo ikke noget ønske for os i sig selv at have komplicerede regler. Vi ser gerne få, enkle regler, men det forudsætter, at adfærden så også bliver ansvarlig og indrettet under hensyn til miljøet.

Fru Vibeke Peschardt gjorde i sin dokumentation naturens skrøbelighed meget klar og nævnte adskillige eksempler på, hvor vigtigt det er, at naturen, som det blev udtrykt, har lovfæstede rettigheder, understregede igen og igen balancen mellem almenvellet og den enkelte og understregede med de eksempler, der blev givet, også, at netop den vigtige hensyntagen til almenvellet også er en beskyttelse af den enkelte; der blev givet eksempler på regler om flyvehavre og meget andet, som også landbruget må have en naturlig interesse i at bakke op.

Hr. Torben Lund havde i sit indlæg en række principielle betragtninger, som jeg fuldt og helt kan dele.

Fru Birthe Rønn Hornbech var så venlig at overrække mig en lille ode, og jeg har siddet og funderet, om jeg ikke kunne kvittere med en forkortet version, som jeg måske kunne række